

FÜLÖP GÁBOR VERSEI

SZERELMESVERS I.

Csomósodó spárgabetegek.

SZERELMESVERS II.

Csomósodó spárgabetegek.

Arcodon pereg

a neked szegezett mosoly.

Elmeszivattyú, *mellé*

ugorva ketyeg.

Mielőtt belépnél,

Lábat törölj!

REGGELI VISSZAÁLOM

az összekuporodott kockák:

szundikálni térők harmonikás-ragyás képpel;

almaláng

csillaghajkurászó

gyöngyvirág-simogató lepke-szöktető

szökőkút-eregető szerelem-ének

(kottába zárt madár

röpülne szomorú-boldog kedvesének);

gyűrűbe-bújócskázó hajfonatban-bogarászó

szalmaszál-eret kallódó szív-zuzmót

áztató;

régi-régi ráncos hálóruhájában:

reggeli könnye pereg

TE

felborzolt bajszomról
 lecsorgó mézcsepp vagy
 nyelvemmel felfoglak
 kettévált tejútról
 leszakadt csillag vagy
 ujjammal megfoglak
 elpattant kötélről
 zuhanó vízesés vagy
 hajammal elkaplak
 lebukna hegycsúcsok mögé madár-fejed
 megszorítalak
 többé el-nem-engedlek

SZERELEM-SIKOLY

Felsikolt, leszalad a dombon.
 Combján hosszú fűszálak muzsikálnak
 ciripelő rohanás-zenét,
 a tóét, a holdét, a szerelemét.
 Leszalad, tajtékba röppen
 nyomában a fű;
 vörös szemmel szalutálnak
 a megriadt csillagok.
 Megfordult álmában a folyó.

VIRÁGSZEMŰ

Fürdesz.
 Holdon lovagolsz, diót törsz.
 Számról leHUHHozod a jégvirágot,
 helyébe párát törölsz,
 szívbe pörgetsz vonalat.
 Lábujjhegyre állsz,
 pipiskedsz nagy szemekkel titkok mögé.
 HUHUzva megint — madárrajt riasztasz:
 gyatra madárijesztőként felhőjük alatt
 engem megtalálsz.

KÉT NAP

Csillag-úton jöttél hozzám
ma éjjelre lángot hoztál
hajad alatt párna-álom
hajad alatt énekel
a vállam.
A kezem
téged altató.
Arcomban
téged fürdet
a tó.
Benne fürdesz
a szemedben
porcukorral szórt felhő.
Ma éjjelre lángot hoztál
ujjad hegyén táncot járó
csintalan parázs.
Manó-mesét mesélgető
pehely-zenét
csöpögtető
varázs-álmú
sárga méz vagy.
Elutazol
messze mész
megint.

ESTÜL, DE NAGYON

Az egymásba harapó körök
a fehér asztallapon.
Idő-olympia.
Stb. stb.
Én.
NÉLKÜLED!

PROFÁN-PATETIKUS

amikor lefekszünk
(fehérré meszelt falak
dunyhái között szökőkút tövében
algák szárnyán a víz alatt
vagy a fáskamra zugában
— fölöttünk a bádogtetőn
kopogott a zápor —)
és lábaddal átölelsz —
mintha parkok páfrányában
futnánk először-szerelmesen;
könnycsepped gördülésének amikor
körömmel vájsz medret hátamon
fogaddal simogatsz húsomba
vérző jelet —
az első mozizás: közös vacsora
körömmel-metszett
zuhanás-lelet
szerelem-mostoha boldog-kóros
boldogságba dermedt örökkévalóság

VASS ÉVA VERSE

MINDEZEK UTÁN

1.

Időnként hallok itt a város zuhanását, négy emelet magasságáról is olyan tisztán, hogy házai gyomrom falát súrolják, s ha elültetem magamban őket, itt dobognak bennem. Ilyenkor megfestem őket szürkével, barnával, s hátamra veszem a vetést is, hogy frissebb legyen tőle. Mert mindannyian elszáradtunk. Szavaink elkoptak, hátunkon leperegnek. Állnánk a hullámok fókuszában, a holddagálllyal egyvonalban, de így — messze hajítva a tengertől — a gondolatok is összerántott villanykarók bennünk.

2.

Néha fel kell hogy álljunk, hogy kisimítsuk agyongyűrött húrjainkat, nehogy kiszakadjon belőlünk a dallam. Vigyázni kell az ugrások csattanására, a kerítések hangvillájára, s időnként emeljük meg a téglákat is, hátha még valami kizöldül alattuk.

3.

Ha már a napot is túl messzire dobtuk, gurítsuk utána legalább a legközelebbi dombot, hogy színt kapjon tőle. S álljunk fel újra. Terítsünk minden reggel új álmot ablakunkra, váltsunk hangulatot, hogy tisztábbak legyünk. S ha már a só is kifogyott hajunkból, járkalunk esőben, záporban, hogy tengert gyűjthessünk magunknak.

4.

Az almát először megesszük, csak úgy költözhetünk magházába. A tenger túl nagy ehhez. Feküdünk ki előbb a napra, hátha színünket látva ő jön közelebb. Utána álljunk fel még egyszer, hogy minden fűszál kisimuljon bennünk.

5.

Bennem még mindig több a nyár, mint bennetek, azért koppan minden délben melegen a város, harangkongatáskor azért fornak fel torkomban ezek a házak; félve szaladók fel négy emelet magasságig: ki ne fussak a medréből.